

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **M. v. o. s., B., J. B.**, Česká republika, zastúpeného JUDr. I. P., advokátom so sídlom v D., R. proti žalovanému **J. M.**, T. č. X., zastúpenému JUDr. J. J., advokátom so sídlom v P., H. **o zaplataenie 1 161 597,- Kč**, na dovolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. Z-2-34 Cb 508/1994-194 zo dňa 09. októbra 2007, takto

r o z h o d o l :

Rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 611 367,- Kč. Vo zvyšku žalobu zamietol. Žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania.

V odôvodnení uviedol, že pôvodný žalobca I. a. s. H. sa domáhal proti právnomu predchodcovi žalovaného zaplataenia sumy 611 367,- Kč za prenájom ťahača a návesu, ako aj zaplataenia sumy 550 230,- Kč z titulu zmluvnej pokuty. Súd pripustil zámenu účastníka na strane žalobcu uznesením zo dňa 05. augusta 2002 a do konania vystúpila spoločnosť C. a. s.

v likvidácii a na strane žalovaného pristúpil do konania ako žalovaný v II. rade Ing. L. Š. L. P. Uznesením zo dňa 27. februára 2004 súd pripustil, aby na základe zmluvy o postúpení pohľadávky do konania na strane žalobcu vstúpila spoločnosť M. v. o. s., B., ktorá prevzala predmetný záväzok.

Rozsudkom zo dňa 17. júna 2005 súd prvého stupňa vo veci rozhodol tak, že konanie proti žalovanému v II. rade zatavil a žalovanému v I. rade uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 1 161 597,- Kč a trovy konania. Na odvolanie žalovaného v I. rade odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Po opätovnom vykonaní dokazovania súd zistil, že dňa 05. novembra 1991 uzatvorila spoločnosť I., a. s., H. ako prenajímateľ so spoločnosťou J. L. autodoprava T. ako nájomcom leasingovú hospodársku zmluvu č. 917048, predmetom ktorej bol leasing ťahača Steyer 19 S 34 a náves 34.26.24 CTL. Nájomca sa zaviazal, že za predmet leasingu uhradí akontáciu vo výške 5% z dohodnutej ceny a v 36-tich mesačných splátkach bude mesačne uhrádzať 79 970, 28 Sk.

Dňa 10. septembra 1992 bol uzavretý Dodatok č. 1 k leasingovej zmluve, na základe ktorého so súhlasom prenajímateľa postúpil pôvodný nájomca práva a povinnosti z leasingovej zmluvy na nového nájomcu J. M. M. T..

Dňa 31. augusta 1995 právny predchodca žalobcu a žalovaní uzavreli Dodatok č. 1 k leasingovej zmluve, na základe ktorého žalovaný v I. rade postúpil práva a povinnosti zo zmluvy žalovanému v II. rade. Súčasne bola dohodnutá úprava splátkového kalendára. Keďže k úprave nedošlo, žalovaný v II. rade dodatok zrušil. Žalobca na základe tejto skutočnosti vzal žalobu voči žalovanému v II. rade späť.

Keďže leasingová zmluva bola uzavretá dňa 05. novembra 1991, právny vzťah je potrebné posúdiť podľa Hospodárskeho zákonníka. V tejto súvislosti súd prvého stupňa poukázal na ustanovenia § 352, § 152 ods. 1 a 2, a § 138 Hospodárskeho zákonníka.

Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že leasingová zmluva bola platne uzavretá a platný je aj dodatok k nej. Žalovaný dlh voči žalobcovi nespochybňoval, keďže zo začiatku splátky aj splácal. V časti, týkajúcej sa penále, vzal žalobca žalobu späť. Súd preto

dospel k záveru, že pohľadávka žalobcu je v súlade s ustanovením § 352 a § 138 Hospodárskeho zákonníka, a preto žalobe vyhovel. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 2 O. s. p.

Proti rozsudku v časti, ktorou mu bola uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 611 367,- Sk podal žalovaný odvolanie.

Uviedol, že napriek opakovanej argumentácii žalovaného sa súd prvého stupňa vôbec nezaoberal skutočnosťou, že žalobca nie je v predmetnej veci aktívne legitimovaný. V konaní bolo preukázané, že počas trvania záväzkového vzťahu so žalovaným (za predpokladu platnosti Dodatku č. 1) právny predchodca žalobcu predmet leasingu zmluvne previedol do vlastníctva tretej osoby M. U. Nový vlastník predmetu leasingu vstúpil do všetkých práv a povinností predchádzajúceho vlastníka a prenajímateľa, vrátane uplatňovaných pohľadávok voči žalovanému. Podľa názoru žalovaného sa predmetná leasingová zmluva zmenila s účinnosťou od 01. januára 1992 na nájomnú zmluvu v zmysle príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka a osoba, ktorá sa stala vlastníkom vozidla, v súlade s ustanovením § 680 ods. 2 Občianskeho zákonníka vstúpila do postavenia prenajímateľa so všetkými jeho právami a povinnosťami, vrátane pohľadávok z nájmu predchádzajúceho prenajímateľa.

Súd prvého stupňa sa rovnako nezaoberal skutočnosťou, významnou pre rozhodnutie vo veci samej, a to opakovane namietanou neplatnosťou Dodatku č. 1 zo dňa 10. septembra 1992. Žalovaný považuje tento dodatok za neplatný, pretože nie je určitý a zrozumiteľný v podstatných náležitostiach. Nie je z neho zrejmá výška nedoplatku nájomného, výška mesačnej splátky a ani výška nedoplatku z titulu penále, v dôsledku čoho nebolo možné posúdiť premlčanie predmetného nároku. Pokiaľ ide o neplatnosť Dodatku č. 1, súd sa nezaoberal a žiadnym spôsobom ani nevyhodnotil argumentáciu žalovaného, podľa ktorej v mene prenajímateľa dodatok podpísala osoba, ktorá k takémuto úkonu nebola oprávnená.

Aj keď žalovaný považuje pohľadávku žalobcu za neopodstatnenú v dôsledku nedostatku jeho aktívnej legitimácie a absolútnej neplatnosti Dodatku č. 1, ktorého súčasťou mali byť už vtedy nešpecifikované majetkové sankcie, vzhľadom na dobu uzavretia dodatku, ako aj dátum podania žaloby, vzniesol tiež námietku premlčania v zmysle § 131b ods. 3 Hospodárskeho zákonníka v nadväznosti na ustanovenie § 763 Občianskeho zákonníka.

Keďže rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a súd prvého stupňa na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, pričom nevyhodnotil a ani sa nezaoberal skutočnosťami, významnými pre rozhodnutie vo veci samej, žalovaný navrhuje, aby odvolací súd rozhodnutie v napadnutej časti zmenil tak, že žaloba sa zamieťa.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po prejednaní veci podľa § 212 ods. 1 a § 214 ods. 2 O. s. p. dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania je nárok žalobcu na zaplatenie sumy 611. 367,- Sk ako nájomného za užívanie ťahača Steyer 19 S 34 a návesu NV 34.26.24 CTL podľa leasingovej zmluvy č. 917048 zo dňa 05. novembra 1991a jej Dodatku č. 1 zo dňa 01. septembra 1992.

Žalovaný v priebehu konania pred súdom prvého stupňa namietal nedostatok aktívnej legitimácie žalobcu v predmetnom konaní vzhľadom na zmenu vlastníctva predmetu nájmu, absolútnu neplatnosť Dodatku č. 1 k leasingovej zmluve, výšku pohľadávky, pričom vzniesol aj námietku premlčania uplatneného nároku žalobcu.

Súd prvého stupňa žalobe vyhovel v celom rozsahu rozsudkom č. k. Z-2-34 Cb 508/94-137 zo dňa 17. júna 2005, ktorým na odvolanie žalovaného Najvyšší súd SR uznesením č. k. 3 Obo 249/2005-174 zo dňa 23. novembra 2006 zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie s tým, že súd prvého stupňa má vykonať dokazovanie o žalovaným namietaných skutočnostiach. V zmysle právneho názoru odvolacieho súdu však súd prvého stupňa nepostupoval.

V napadnutom rozsudku konštatoval platnosť leasingovej zmluvy a jej dodatku bez toho, aby po vykonaní dokazovania zaujal stanovisko k námietkam žalovaného, ktoré sa týkali platnosti uvedených právnych úkonov, pričom námietkou nedostatku vecnej aktívnej legitimácie žalobcu, ako aj námietkou premlčania nároku žalobcu, sa nezaoberal vôbec. Pohľadávku žalobcu považoval za oprávnenú s poukazom na ustanovenie § 352 Hospodárskeho zákonníka, v ktorom sú uvedené príklady zmlúv, uzatváraných v rámci spolupráce organizácií, ako aj ustanovenie § 138 uvedeného zákona, upravujúce omeškanie organizácie s plnením záväzku. Z hľadiska žalovaným namietaných skutočností odkaz na uvedené ustanovenia Hospodárskeho zákonníka však nemožno považovať za základ pre posúdenie opodstatnenosti uplatnenej pohľadávky.

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu. Povinnosťou súdu je rozsudok odôvodniť spôsobom, uvedeným v ustanovení § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. Z odôvodnenia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Iba takéto rozhodnutie je preskúmateľné a účastníkom konania umožňuje posúdiť postup súdu. Keďže súd prvého stupňa podľa uvedeného ustanovenia nepostupoval, obmedzil žalovaného v jeho práve na spravodlivé súdne konanie a pri podaní opravného prostriedku vo vzťahu k zákonom vymedzeným odvolacím dôvodom, v dôsledku čoho mu odňal možnosť konať pred súdom.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti podľa § 221 ods. 1 písm. f/, písm. h/, ods. 2 O. s. p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

O trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa v novom rozhodnutí o veci (§ 244 ods. 3 O. s. p.).

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 22. apríla 2009

JUDr. Beata Miničová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: L. B.